

Sygn. akt V CSK 399/13

POSTANOWIENIE

Dnia 10 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa F. [...] Sp. z o.o. w G.

przeciwko P. [...] Sp. z o.o. w G.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 10 kwietnia 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w G.

z dnia 27 kwietnia 2012 r., sygn. akt X Ga [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**2) zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej
kwotę 1800 (tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Strona pozwana uzasadniła wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oczywistą jej zasadnością ze względu na wydanie przez Sąd Okręgowy zaskarżonego wyroku z naruszeniem art. 799 k.c. oraz występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego dotyczącego zakresu dowodzenia braku winy w wyborze dla uwolnienia się spedytora od odpowiedzialności na podstawie art. 799 k.c.

Tak umotywowany wniosek strony pozwanej nie zasługiwał na uwzględnienie. Artykuł 799 k.c. ustanawia odpowiedzialność spedytora za przewoźników i dalszych spedytorów opartą na domniemanej winie w wyborze. Inaczej przy tym niż przewidziano w zawierającym podobne uregulowanie art. 429 k.c., nie uchyla odpowiedzialności, o której mowa w art. 799 k.c., wykazanie powierzenia przez spedytora wykonania czynności podmiotowi, który w zakresie swej działalności zawodowej trudni się wykonywaniem takich czynności. Jest tak dlatego, że zarówno umowa przewozu (art. 774 k.c.), jak umowa spedycji (art. 794 k.c.), należą do umów, w których stroną spełniającą świadczenie charakterystyczne (przewóz, usługi spedycyjne) może być tylko podmiot kwalifikowany przez działanie w zakresie swego przedsiębiorstwa (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 2005 r., III CK 458/04). Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika natomiast, że strona pozwana nie przeprowadziła wskazywanych przez siebie dowodów co do informacji, na których miała polegać, sprawdzając przewoźnika – mających świadczyć o braku jej winy w jego wyborze, mimo iż ukradł on powierzony mu do przewozu towar. U podstaw sformułowanego

przez stronę pozwaną wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania leży więc w istocie niedopuszczalna polemika z ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę wydania zaskarżonego wyroku (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). W tej sytuacji nie ma potrzeby rozstrzygania przedstawionego w skardze zagadnienia prawnego, a twierdzenie o oczywistej zasadności wniesionej skargi kasacyjnej musi być uznane za gołosłowne.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zgodnie z art. 98 w związku z art. 108 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt 6 i § 13 ust. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013. 461).

[aw]

es